

de ingen Opgave mere. Om der lader sig danne nye Understøttelseskasser, hvis man affastede Sygekasserne, er en anden Sag, men at Sygekasserne ere underminerede, naar man stiller sig paa det ærede Medlems Standpunkt, synes mig at være uimodsigelig. Jeg fastholder, at fri Læge og Medicin vilde være uhenftigtsmæssigt, foruden at det principielt er galt at give de Syge det i Stedet for at give dem bestemt Understøttelse. Det, som foreslaas her, mener det ærede Medlem, om jeg forstod ham ret, vil ikke repræsentere den Forøgelse af Udgiften til Læger, som Sygekasserne ville faae. Det er næppe rigtigt; det vil i alt Fald mere end dække Udgiften til Lægerne. Det anser jeg for utvivlsomt i Henhold til Betænkningen af Kommissionen, hvori der sad en Læge, som er en af vore mest anerkjendte i den Retning. Naar det ærede Medlem taler om Udgiften til Lægehjælp, maa der billigvis fradrages det, der nu ydes til Lægerne. Det ærede Medlem nævnte saaledes et Exempel, i hvilket man giver en Betaling af 2 Kr. pr. Medlem; nu kræves der 3 Kr. og, naar Bedkommende er gift, 4 Kr. Denne Forøgelse kan man afholde med dette Tilskud og endda have Noget tilovers, thi i min Beregning er der regnet 3 Kr. baade for Mand og Hustru. Det ærede Medlem vil altsaa have en Del tilovers; naar der nu betales 2 Kroner, vil der ikke blive mere end en Krone yderligere til Lægehjælp. Jeg nævner dette, fordi jeg anser det for rigtigt at holde fast, at der i alt Fald ikke kan være Tale om, at det Plus, som Lægerne skulle have og maa have, ikke skulde kunne ækvivaleres af det Tilskud, man giver Sygekasserne; dette vil i alt Fald mere end dække hele Udgiften til Lægerne; derom holder jeg mig overbevist, efter hvad jeg kan regne. — Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om Organisationen af Læge- og Apotheker-væsenet. Jeg veed godt, at dette Apotheker-spørgsmaal har været drøftet i „National-økonomisk Forening“ og andre Kredse og vakt en vis Interesse. Det kan i alt Fald ikke løses i denne Lov, og jeg kan kun med noget Forbehold udtale mig om det, forsaavidt det vedrører denne Lov, fordi jeg jo ikke forretningsmæssigt har dermed at gjøre. I Sygekasseloven hører det jo ikke hjemme, og det er en anden Minister, der har forhandlet med det ærede Thing derom ved Epidemiloven og andre Love, og som maa tage den Sag i sin Haand, men jeg er sikker paa, at han er enig med mig i, at det er Noget, som ikke kan tages frem her. — Sparekasserne skal jeg ikke fordybe mig i;

jeg fremdrog dem før blot og nærmest for at give Exempel paa, at ogsaa nutildags er der en vis Sparommelighed, naar man faar fat i Tallene, og Tallene ere jo haarde Krabater, der ikke lade sig afvise, naar de ere rigtige. For mig har det været noget mærkeligt, at der i en Periode, som jeg ikke anser for den økonomisk mest heldige, virkelig har været saa stor Fremgang med Hensyn til mindre Sparere. Smidertid kan der være Noget i, hvad det ærede Medlem siger, at man nu hurtigere i Sparekasser indsætter Beløb og udtager dem igjen; derom kan jeg ikke have nogen Mening; i den Retning har jeg ikke foretaget nogen Undersøgelse, men Tallene tale for sig selv, og lad dem ogsaa undergaa nogen Formindstelse i den Retning, som det ærede Medlem talte om, tror jeg dog, at de have deres Betydning som Bevis. Jeg mener, som sagt, at maatte fastholde det Standpunkt som rigtigt, at man skal slutte sig til den frivillige Bevægelse og hjælpe og støtte Sygekasserne, og at Staten ikke skal tage hele Sygekassesejagen i sin Haand, men skal lade den blive, hvor den er, og Følgen deraf er da, at man tager den Stilling, som man har taget her. Om man kan enes om enkelte Endringer i det her foreliggende Lovforslag, lader jeg staa hen. Jeg er jo altid villig til at forhandle. Jeg tror sandelig, at det er et stort Gode for Sygekasserne at faae det gennemført, som foreligger her, og jeg skal slutte med den Bemærkning, at der er den Ting ved et Regerings-Lovforslag, særlig naar det har passeret Landstinget, at saa er det et positivt Tilbud, saa er der ikke Tvivl om, hvorvidt det er Alvor eller ikke, thi dette Thing er altid i Stand til at tage det.

Solch: Jeg kan forsikre det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgtreds (Hørdum), at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling) ikke ved sin Fraværelse i Dag har været til Ginds at unddrage sig Forsvar for, hvad han sagde i Gaar. Han meddelte mig, at han daarligen kunde være tilstede, og der var en vis Grund paa det Tidspunkt til at antage, at Diskussionen vilde dø hen. Jeg skal nu ikke paa hans Vegne indlade mig paa at imødegaa Alt, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgtreds rettede imod ham, og navnlig skal jeg lade de Bebreidelser ligge, som bleve gjorte imod ham i Egenstab af National-økonom. Der bliver nok Leilighed for det ærede Medlem til en anden Gang at forsvare sig. Men med Hensyn til eet Punkt skal jeg paa min fraværende Kollegas Vegne